

RAAD VOOR

VREEMDELINGENBETWISTINGEN ARREST

nr. 19.760 van 1 december
2008 in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOUF loco advocaat V. PUZAJ, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Lezgin origine.

Op 16 augustus 2002 bekeerde u zich tot de islam en sloot u zich aan bij de islamitische gemeenschap van Astrakhan in uw dorp Magaramkent.

Toen u tijdens de schoolvakantie in de winter van 2002-2003 van Machtsjkala naar huis ging, had u een gesprek over uw geloof met Aslanbek, een bouwvakker die het huis van uw moeder restoreerde.

U stond er niet bij stil dat zijn broer een politieagent was.

Enkele dagen later werd u meegenomen naar het politiekantoor van Magaramkent door de wijkagent Vidadi, de medewerker Vagif met bijnaam Shwarz, en een chauffeur. U werd er ondervraagd en bedreigd. Dezelfde dag werd u vrijgelaten.

Toen u terugkeerde naar Machatsjkala in januari 2003, kreeg u van de decaan en de rector van de universiteit te horen dat u werd geschorst omwille van uw geloof.

U keerde terug naar uw dorp en ging op aanraden van uw broeders naar Astrakhan om er met de leider Mohammed-Khadzhi te spreken. Hij kon u niet opnemen in de gemeenschap

aldaar omdat de situatie er gespannen was en raadde u aan terug te keren en het huis niet te verlaten.

Enkele dagen later werd u opnieuw door de politie en OMON meegenomen naar het politiekantoor van Magaramkent, waar u drie dagen opgesloten zat zonder eten of drinken.

U dook onder bij Isa, een geloofsbroeder, in Kasumkent.

In augustus 2003 kon u bij zijn broer in Radushny onderduiken, waar u meer dan een jaar verbleef, tot januari 2004. U werkte er illegaal op de markt en probeerde in december 2004 uw registratie te regelen. Deze werd u echter geweigerd omdat u op de lijst zou staan van leden van de Astrakhangemeenschap. Er werd u gevraagd zo snel mogelijk de stad te verlaten.

In januari 2005 vertrok u dan ook naar Moskou, waar u een appartement huurde aan de metro Petrovskaja Razumovksaja. U werkte er illegaal als bouwvakker.

Na 6 maanden, in juni 2005, keerde u terug naar uw dorp.

U huwde er op 10 juli 2005 met Sabina Israfilova (OV 5.861.659) en woonde tot eind juli in Machtjskala bij uw oom.

Daarna nam u uw intrek bij uw schoonouders in Kasumkent.

Enkele dagen later kwam de politie u zoeken bij uw schoonouders. Uw schoonvader zei dat u niet bij hen woonde.

Begin augustus 2005 bracht u een bezoekje aan uw moeder. De volgende ochtend vielen de politie en de OMON bij u binnen en brachten u naar het politiekantoor in Magaramkent. U werd er geslagen, verloor het bewustzijn en kwam weer bij in een cel. Dezelfde dag werd u vrijgelaten.

Hierna besloot u het land te verlaten.

U vertrok naar Moskou en kreeg er van de leider Abu Saad een telefoonnummer van een persoon die uw reis kon regelen.

U ging uw huwelijk officieel registreren in Kasumkent en vertrok op 22 december 2005 met uw echtgenote Israfilova Sabina (OV 5.861.659) en de oom van uw echtgenote en zijn gezin (OV 5.861.635) naar Moskou, waar u nog een week bij haar familie verbleef alvorens naar België te reizen.

U vroeg op 5 januari 2006 asiel aan bij de Belgische autoriteiten en bent niet in het bezit van een Russisch paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, in sommige gevallen slachtoffer kunnen worden van vervolging.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

Uit uw persoonlijke asielverklaringen blijkt dat u de Russische Federatie diende te verlaten omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap bij het moslimbroederschap van Anguta (Ayub) Omarov.

U slaagde er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal echter niet in om uw individuele vrees voor vervolging in de Russische Federatie aan te tonen, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van documenten.

Zo verklaarde u dat u in uw dorp tot drie keer toe werd gearresteerd.

Tijdens de schoolvakantie van 2002-2003 werd u voor de eerste maal opgepakt in Magaramkent door de politie en ondervraagd over uw lidmaatschap bij de geloofsgemeenschap. In januari 2003 werd u omwille van uw lidmaatschap geschorst van de universiteit.

Daarna werd u thuis door de politie opgepakt en gedurende drie nachten opgesloten.

In augustus 2005 werd u voor de derde maal opgepakt in Magaramkent.

U kon ter staving van deze arrestaties en de andere hieraan verbonden problemen die u nog ondervond in de Russische Federatie echter geen enkel bewijs of document neerleggen.

Bovendien werden er enkele onlogische en weinig aannemelijke elementen vastgesteld binnen uw verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en van de door u aangehaalde vrees voor vervolging ondermijnen.

Zo verklaarde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u uw geloof voor de mensen van uw dorp verborgen hield (CGVS p.2).

Het is dan ook weinig aannemelijk dat u een willekeurige bouwvakker die bij uw moeder tewerkgesteld was en van wie u bovendien wist dat zijn broer bij de politie werkte, vrijuit zou vertellen over uw geloof, wat daarna aanleiding zou geven tot uw eerste aanhouding in 2003.

Voorts is het weinig logisch dat u in augustus 2005 gewoon terugkeerde naar uw dorp Magaramkent, terwijl u zich door de problemen die u daar had gekend met de autoriteiten nadien voortdurend had moeten schuilhouden in andere dorpen.

Bovendien is het niet erg geloofwaardig en bovendien niet in overeenstemming met uw vrees voor vervolging dat, nadat u onmiddellijk na uw terugkeer in Magaramkent gearresteerd, vastgehouden en geslagen werd door de politie in die mate dat u besloot het land te verlaten (CGVS p.7), u er zich persoonlijk ging aanmelden bij de autoriteiten om een nieuw Russisch paspoort aan te vragen in november 2005.

Daarnaast moet overigens opgemerkt worden dat het eveneens in tegenstrijd is met de door u aangehaalde ernst van uw vrees voor vervolging jegens de autoriteiten dat u zich in december 2004, op een moment dat u ondergedoken leefde in Radushny, spontaan bij de autoriteiten aanmeldde toen u bij de paspoortdienst een registratie wilde laten regelen.

Bovendien haalde u in dit verband nog aan dat u deze registratie geweigerd werd omdat men toen ontdekte dat u op de lijst stond van leden van de geloofsgemeenschap (CGVS p.4).

Gelet op het bestaan van deze "zwarte lijst" in andere dorpen dan uw geboortedorp en rekening houdend met het feit dat men u in juli 2005 was komen zoeken bij uw schoonouders in Kasumkent, is het dan ook volstrekt onlogisch en ongeloofwaardig dat u er in Kasumkent in november 2005 probleemloos in slaagde om uw huwelijk officieel te laten registreren bij de autoriteiten.

Ook aangaande de door u neergelegde documenten dienen nog enkele zaken opgemerkt te worden die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

Zo dient vastgesteld te worden dat u enkel een kopie van een aantal bladzijden uit uw Russisch paspoort kon voorleggen. U verklaarde dat u uw origineel paspoort had achtergelaten in Moskou bij de smokkelaar Khalid (CGVS p. 1).

Er dient vervolgens opgemerkt te worden dat u ook uw internationaal paspoort niet kon voorleggen ter staving van uw asielaanvraag. U stelde dat u het had moeten afgeven aan Khalid en dat hij het nooit heeft teruggegeven (CGVS p. 10).

In verband met het niet kunnen voorleggen van deze twee identiteitsdocumenten moet echter gewezen worden op het feit dat de ondersteuning van uw asielrelaas met uw Russisch en internationaal paspoort niet enkel van belang is voor de beoordeling van uw identiteit, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie.

Het niet kunnen voorleggen van deze documenten brengt uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Door het ontbreken van uw Russisch en internationaal paspoort en door het feit dat u kopies neerlegde van slechts enkele bladzijden uit uw Russisch paspoort kan er immers geen uitsluitel gegeven worden over waar u binnen de Russische Federatie uw laatste registratieadres heeft gehad, waar u voor uw vertrek naar België verbleven heeft en of u de mogelijkheid had om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen over uw reisroute niet geloofwaardig zijn.

U verklaart dat u met de wagen vanuit Moskou tot in België bent gereisd zonder enige persoonlijke identiteitscontrole onderweg (CGVS p.11).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er voor het binnentreden van de Europese unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande.

Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat u gespaard bent gebleven van enige identiteitscontrole.

Op basis van bovenstaande vaststellingen omtrent uw problemen, uw documenten en uw reisroute dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, namelijk de geboorteakte van u en uw echtgenote, uw huwelijksakte en de attesten van middelbaar onderwijs van u en uw echtgenote bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Zij kunnen voorgaande conclusie bijgevolg niet wijzigen.

De kopies van jullie Russische paspoorten werden hoger reeds besproken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, Israfilova Sabina (OV 5.861.659), die zich grotendeels baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

4.1. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift van 28 juli 2008 het feit dat de Commissaris-generaal, na hem op 14 april 2006 te hebben verhoord en op 19 april 2006 te hebben beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is, meer dan twee jaar later, zonder hem opnieuw en verder te hebben ondervraagd, besloot dat hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

Hij stelt aldus niet in de mogelijkheid te zijn gesteld opmerkingen te maken over zijn actuele vrees voor vervolging, zodat de bestreden beslissing naar zijn mening een schending uitmaakt van "het principe van respect van de rechten van de verdediging, van de goede administratie, van de rechtvaardige procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe".

Verzoeker stipt verder aan dat artikel 8 van de Europese richtlijn betreffende de minimale normen aangaande de procedure van toekenning en intrekking van de status van vluchteling bepaalt dat ieder verhoorverslag dient te worden voorgelezen aan en goedgekeurd door de kandidaat-vluchteling. Hij benadrukt dat dit niet gebeurd is bij zijn verhoor van 14 april 2006.

4.2.1. Daargelaten de vraag of de artikelen 6 tem. 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003 nog van toepassing is na de opheffing van de artikelen 63/2 en 63/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat artikel 6 van het voormelde Koninklijk Besluit bepaalt dat *"De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor"*.

Uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat de Commissaris-generaal verplicht is de asielzoeker een tweede maal te verhoren. De Commissaris-generaal was in casu dan ook niet verplicht verzoeker, na zijn verhoor van 14 april 2006, opnieuw op te roepen voor verhoor.

De Raad stelt vast uit het administratief dossier dat verzoeker zowel tijdens zijn verhoren van maart 2006 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als tijdens zijn verhoor van 14 april 2006 op het Commissariaat-generaal, uitgebreide verklaringen aflegde, en bovendien verklaarde op elk verhoor alles te hebben kunnen vertellen (zie verhoorverslag van 14 april 2006, p. 1, 12).

De Raad merkt op dat verzoeker, overeenkomstig artikel 17, §3 van het voormelde Koninklijk Besluit, bovendien de mogelijkheid had *"per aangetekende brief aanvullende opmerkingen [...] naar de Commissaris-generaal te sturen"*, bijvoorbeeld over zijn actuele vrees voor vervolging. Het blijkt dat hij van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker beschikte trouwens over de mogelijkheid de actualiteit van zijn vrees voor vervolging uiteen te zetten via de huidige beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen hij ook daadwerkelijk heeft trachten te doen in zijn verzoekschrift (zie betrokken stuk, p. 14).

4.2.2. Voor wat betreft de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

4.3. Verzoeker stelt verder dat zijn asielaanvraag niet individueel werd onderzocht, en hij *"het slachtoffer geweest is van een duidelijke discriminatie wegens zijn land van oorsprong"*, waarbij *"zelfs alvorens het verhaal gehoord te hebben van de kandidaten tot machtiging van verblijf komende uit Rusland, de Belgische overheden een negatief a priori hebben ten overstaan van dezen"*.

Hij stelt dat de bestreden beslissing dan ook een schending uitmaakt van *"het artikel 3 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, het artikel 26 van het internationaal pakt van New-York van 19 december 1966, het artikel 14 van de Conventie ter bescherming van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, het artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16 november 1963, en het artikel 1 van het protocol nr. 12 van 4 november 2000 tot de Conventie van de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden"*, te meer hij in geval van terugkeer naar Rusland het voorwerp zal uitmaken van drukkende en vernederende maatregelen vanwege de autoriteiten.

.4. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekers asielaanvraag wel degelijk individueel werd onderzocht. Verzoekers bewering sub 4.3. wordt dan ook niet aangenomen.

.5. Verzoeker voert ook een schending aan van *"het artikel 52 van de wet van 15 december 1980, het artikel 14 van de Universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948, de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, het artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens van 4 november 1950, alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991"*.

Hij stelt dat de leden van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov actueel wel degelijk vervolgd worden binnen Dagestan, en voegt in dit verband een aantal stukken toe aan zijn verzoekschrift.

Hij verklaart dat hem geen documenten werden overhandigd door de autoriteiten ter gelegenheid van zijn drie aanhoudingen, omdat deze bij hem thuis plaatsvonden.

Hij benadrukt dat hij zijn geloof enkel verborgen hield voor personen die hij niet kende, en de betrokken bouwarbeider tot zijn kennissengroep behoorde, zodat hij hem erover aansprak.

Hij voegt hier aan toe dat hij op het ogenblik van het gesprek onwetend was van het feit dat de broer van de betrokken bouwarbeider politieagent was.

Hij verklaart dat hij zich in juni 2005 verplicht zag om naar Dagestan terug te keren, omdat hij enerzijds wou huwen en anderzijds zijn moeder wou bezoeken. Hij vervolgt dat hij, door zijn afwezigheid van een jaar, hoopte dat de autoriteiten hem vergeten waren. Hij stelt dat hij zich bovendien bij zijn schoonouders vestigde, die in een ander dorp wonen dan hetgeen waarvan hij afkomstig is, en hij dacht alleen gezocht te worden door de overheden van zijn dorp.

Hij legt uit dat hij de registratie in december 2004 aanvraag bij de paspoortdienst van Radushny omdat hij deze nodig had om te werken. Hij herhaalt dat hij bovendien dacht enkel in zijn dorp vervolgd te worden.

Hij stelt dat hij een intern Russisch paspoort in goede staat nodig had om een internationaal paspoort aan te vragen, teneinde het land te ontvluchten, en gezien het zijne beschadigd was, hij een nieuw moest aanvragen in november 2005.

Hij benadrukt dat de officiële registratie van zijn huwelijk bij de burgerlijke stand van Kasumkent geen enkel gevaar voor hem inhield, omdat deze registratie gebeurt op eenvoudige voorlegging van de paspoorten van de echtgenoten, en zijn lidmaatschap van een geloofsgemeenschap daartoe dan ook irrelevant is.

Hij verklaart dat hij zijn intern Russisch paspoort aanvankelijk heeft achtergelaten bij de chauffeur die hem naar België bracht, dat door de Belgische asiendiensten bij het indienen van zijn asielaanvraag werd gevraagd naar dit paspoort, dat hij vervolgens contact opnam met de chauffeur, die hem op 3 januari 2006 faxkopieën bezorgde van enkele bladzijden van zijn paspoort, en dat hij er nu pas in geslaagd is zijn origineel paspoort terug te krijgen.

Hij volhardt echter in het feit dat hij zijn internationaal paspoort eveneens aan boven vermelde chauffeur gaf, maar hij er niet in slaagde deze terug te krijgen.

Hij houdt ook vol dat hij geen enkele persoonlijke controle heeft ondergaan tijdens zijn reis van Moskou naar België. Hij vervolgt dat de chauffeur zich waarschijnlijk heeft gekwetend van alle grensformaliteiten, en hij bovendien zeer weinig weet van de reis, aangezien hij het grootste deel ervan sliep.

Hij benadrukt nog dat in het kader van zijn asielaanvraag, niet dient verwezen te worden naar deze van zijn echtgenote.

4.6. De Raad merkt op dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 is op zijn beurt een beginselverklaring die geen rechtstreekse werking heeft, zodat het geen rechtsregels bevat waarvan de schending kan worden aangevoerd (RvS 19 december 2003, nr. 126.666, Chizhov).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. De Raad verwijst voor deze toetsing bijgevolg naar zijn argumentatie infra 5.2.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing door de Commissaris-generaal niet werd getroffen in toepassing van artikel 52, maar wel in toepassing van artikel 52/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De formele motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, maar ook in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft vervolgens tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst wegens zijn lidmaatschap van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov.

Volgens informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, en begin 2008 bekomen bij verschillende experts in het land van herkomst (zie administratief dossier, stuk 34), wordt de geloofsgemeenschap van Angouta (Ayub) Omarov, als groep, binnen de Russische Federatie niet zozeer lastiggevallen maar enkel in het oog gehouden en gecontroleerd.

Verzoeker slaagt er niet in het tegendeel te bewijzen.

Inderdaad de zes stukken waarvan de aangetekende brief van 28 juli 2008 van verzoeker melding maakt, waren niet bijgevoegd.

De zes stukken gevoegd bij verzoekers aangetekende brief van 31 juli 2008 gericht aan de Raad, zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn niet vergezeld van een vertaling zodat de Raad ze in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging neemt.

De aanbevelingsbrief voor onder andere verzoeker van 30 juli 2008 van A. Omarov, gevoegd bij de aangetekende brief van 31 juli 2008 gericht aan de Commissaris-generaal, vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter en ontbeert naar het oordeel van de Raad objectieve bewijswaarde.

De andere stukken die gevoegd zijn bij laatst vermeld schrijven, waarvan sommigen vertaald en waarvan de vertaling luidt : "Openbaar Ministerie van de Oblast Astrachan - officiële website", "Het opzetten van misdadazaken...", "Andere rechtszaken...", "Kladboek", bevatten geen enkele informatie over de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov; met de andere die onvertaald en niet vergezeld zijn van een vertaling, houdt de Raad op basis van voormeld rechtsartikel, geen rekening.

Het uitgangspunt van de bestreden beslissing dat *"In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap het slachtoffer zou zijn van vervolging, dien dan ook individueel beoordeeld te worden"* is dan ook terecht. Iedere asielaanvraag moet immers afzonderlijk worden onderzocht, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak (RVS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen documenten bijbrengt tot staving van zijn asielrelaas in concreto.

De Raad leest o.a. in het administratief dossier dat verzoeker verklaarde dat door de universiteit waar hij studeerde, een bevel werd uitgeschreven volgens het welke hij deze diende te verlaten (zie verhoorverslag van maart 2006, p. 14). Verzoeker brengt dit niet bij. De Raad benadrukt dat een gebrek aan documenten tot staving van het asielrelaas, zonder een aannemelijke verklaring hiervoor, de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt.

Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift *"dat hij op het ogenblik van het betrokken gesprek niet wist dat de broer van de betrokken bouwarbeider politieagent was"* vindt bovendien geen steun in het administratief dossier. Tot tweemaal toe verklaarde verzoeker immers dat *"ik wist dat zijn broer een politieagent was, maar op dat moment heb ik er niet bij stilgestaan"* (zie verhoorverslag van maart 2006, p. 14; zie verhoorverslag van 14 april 2006, p.2).

De Commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing dan ook terecht dat *"Het is dan ook weinig aannemelijk dat u een willekeurige bouwvakker die bij uw moeder tewerkgesteld was en van wie u bovendien wist dat zijn broer bij de politie werkte, vrijuit zou verteld hebben over uw geloof, wat daarna aanleiding zou geven tot uw eerste aanhouding in 2003."* Dit gegeven stelt verzoekers asielaanpak in een ongeloofwaardig daglicht.

Ook het feit dat verzoeker, naar zijn beweringen actief gezocht en vervolgd door de autoriteiten van zijn land van herkomst, geen deugdelijke pogingen ondernam om uit hun greep te blijven, komt de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging niet ten goede.

Zo verklaart verzoeker dat hij een aanvraag deed bij de paspoortdienst van Radushny om zich te laten registreren op zijn verblijfsadres aldaar. Om deze manier zou hij er immers kunnen huwen en kon zijn echtgenote er met hem komen wonen. (zie verhoorverslag van maart 2006, p. 15).

Verzoeker wenste aldus duidelijk zijn verblijfplaats kenbaar te maken bij de autoriteiten. Verzoekers uitleg dat hij dacht slechts door de autoriteiten van zijn eigen dorp te worden gezocht, wordt niet aanvaard; indien deze uitleg met de waarheid strookt, zou verzoeker immers veel vroeger een registratie hebben aangevraagd in de betrokken stad. Verzoekers verklaring dat hij de registratie in december 2004 aanvraagde bij de paspoortdienst van Radushny omdat hij deze nodig had om te werken, strijdt bovendien met zijn hierboven reeds vermelde verklaringen tijdens zijn verhoren van maart 2006 (zie betrokken verhoorverslag, p. 15) dat *"Ik dacht om mij in Radushniy te laten registreren, omdat ik er illegaal verbleef. Van zodra ik een registratie had, kon ik er huwen en kon Sabina er komen wonen."*

De Raad schaart zich eveneens achter de motivering van de bestreden beslissing dat *"Voorts is het weinig logisch dat u in augustus 2005 gewoon terugkeerde naar uw dorp Magaramkent, terwijl u zich door de problemen die u daar had gekend met de autoriteiten nadien voortdurend had moeten schuilhouden in andere dorpen."*

Verzoekers uitleg hiervoor dat hij dacht enkel te worden gezocht door de autoriteiten van zijn dorp, en dat hij hoopte dat deze hem reeds waren vergeten, snijdt geen hout, aangezien hij verklaarde dat hem nog in december 2004 in de stad Radushniy was medegedeeld dat hij op de zwarte lijst stond van leden van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov.

De bestreden beslissing stelt in dit verband bovendien terecht dat *"Gelet op het bestaan van deze "zwarte lijst" in andere dorpen dan uw geboortedorp [...]"* waardoor hem een registratie zou zijn geweigerd, *"is het dan ook volstrekt onlogisch en ongeloofwaardig dat u er in Kasumkent in november 2005 probleemloos in slaagde om uw huwelijk officieel te laten registreren bij de autoriteiten."*

Het feit dat men in de Russische Federatie enkel de paspoorten van de trouwlustigen zou moeten aanbieden teneinde een huwelijk te laten registreren, doet hieraan niets af.

Ook het feit dat verzoeker, nadat hij begin augustus 2005 door de overheden van zijn land van herkomst zou zijn aangehouden bij zijn moeder in Magoramkent, terugkeerde naar zijn schoonouders in Kasumkent alvorens te vluchten, hoewel de overheden naar hem waren komen vragen bij zijn schoonouders voorafgaand aan bedoelde aanhouding, ondermijnt zijn vrees voor vervolging (zie verhoorverslag van maart 2006, p. 16-17).

Verzoeker legt bovendien ongeloofwaardige verklaringen af over zijn reisdocumenten en reisweg.

De Raad leest in het administratief dossier immers dat verzoeker in België aankwam op 5 januari 2006 en op diezelfde dag asiel aanvraag in het bezit van de fotokopieën van enkele bladzijden van zijn intern Russisch paspoort (zie verhoorverslag van maart 2006, p. 12; zie stuk 32 administratief dossier).

Gezien deze gegevens en verzoekers leugenachtige verklaringen in zijn verzoekschrift (zie supra 4.5), is de Raad van mening dat verzoeker steeds in het bezit moet zijn geweest van zijn origineel intern Russisch paspoort en het dus heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties.

Hetzelfde dringt zich op wat verzoekers internationaal paspoort betreft; het is inderdaad ongeloofwaardig dat verzoeker beide paspoorten bij de chauffeur zou hebben achtergelaten en hij er slechts in geslaagd zou zijn enkel zijn intern Russisch paspoort terug te krijgen, zoals hij beweert in zijn verzoekschrift.

Het achterhouden van identiteitsdocumenten voor de Belgische asieldiensten ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging.

Daarbij voegt zich de ongeloofwaardigheid dat verzoeker beweert geen informatie te kunnen verschaffen over zijn reisweg (zie verhoorverslag van maart 2006, p. 12).

Voor wat de verwijzing naar verzoekers echtgenote in de bestreden beslissing betreft, verwijst de Raad naar zijn argumentatie sub. 4.4.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas; een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien hij *"door zijn toebehoren aan de gemeenschap van Ayub Omarov een echt risico loopt van foltering en/of onmenselijke en degraderende behandelingen in geval van een terugkeer in Rusland"*.

5.2. De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit zou kunnen worden besloten tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Evenmin beschikt de Raad over aanwijzingen in die richting.

